

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **J. J.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Čvančarou, advokátem se sídlem v Praze 5, Vrázova 7, za účasti **Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 10 Ca 257/2005 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 10 Ca 257/2005 – 24, bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 13. 6. 2005 č. j. FŘ - 2646/13/05, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 8 dne 22. 12. 2004, č. j. 268682/04/008914/6288 na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2004 ve výši 27 192 Kč. Městský soud zastavil řízení podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) za použití § 47 písm. c) s. ř. s. s odůvodněním, že stěžovatel i přes výzvu nezaplatil soudní poplatek.

V kasační stížnosti (označené jako odvolání do usnesení o zastavení řízení) podané v zákonné lhůtě z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. vyjádřil stěžovatel názor, že pokud podal jednu správní žalobu, byť směřovala proti více rozhodnutím finančního ředitelství, má být zpoplatněna pouze jedním soudním poplatkem a nikoli počtem soudních

poplatků odpovídajících počtu napadených rozhodnutí správního orgánu, a to zejména proto, že napadány jsou platební rozkazy správce daně, které se vztahují k DPH za jeden kalendářní rok (2004) při měsíčním zdaňovacím období a opírají se o jednu daňovou kontrolu. Postupem městského soudu je tak stěžovatel nucen hradit mnoho soudních poplatků z jedné věci. Stěžovatel upozornil na to, že daňové subjekty zdaňující DPH čtvrtletně jsou takovým postupem soudu zvýhodněni, neboť náklady na hájení jejich práv vyjdou třikrát levněji, byť by se kontrola opět týkala celého roku 2004. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) citovaného zákona jde - li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení.

Podle ust. § 7 odst. 1 citovaného zákona je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Vzniká - li poplatková povinnost způsobem uvedeným v § 4 odst. 1 písm. e) až h), je poplatek splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit stanovena nebo jímž byl schválen smír, nestanoví - li rozhodnutí o schválení smíru splatnost delší.

Podle ust. § 9 odst. 1 citovaného zákona nebyl - li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Z obsahu spisu městského soudu vyplývá, že stěžovatel podal dne 19. 9. 2005 žalobu proti 9 rozhodnutím finančního ředitelství. Městský soud usnesením ze dne 17. 10. 2005, č. j. 10 Ca 257/2005 – 11, vyloučil podle § 39 odst. 2 s. ř. s. 8 správních rozhodnutí k samostatnému projednání. Podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu vznikla stěžovateli poplatková povinnost podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích, když stěžovatel byl poplatníkem podle § 2 odst. 2 citovaného zákona a soudní poplatek byl splatný podle § 7 odst. 1 citovaného zákona vznikem poplatkové povinnosti. Výše poplatku byla stanovena v položce 14a bod 2. písm. a) sazebníku soudních poplatků podle znění platného v době podání žaloby, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Protože stěžovatel tuto poplatkovou povinnost nesplnil, městský soud jej k zaplacení poplatku vyzval usnesením ze dne 3. 1. 2006, č. j. 10 Ca 257/2005 – 17. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 26. 1. 2006 náhradním doručením, když zásilka byla uložena dne 16. 1. 2006 v provozovně poskytovatele poštovních služeb a stěžovatel si ji nevyzvedl. V citovaném usnesení byl stěžovatel zároveň poučen o tom, že nebude - li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení zastaveno.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu při posouzení námítky stěžovatele týkající se postupu městského soudu v případě, kdy byla podána jedna žaloba proti více správním rozhodnutím, nelze interpretací citovaných ustanovení zákona o soudních poplatcích ani ústavně konformním výkladem v souladu s nálezem Ústavního soudu v nálezu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03, týkajícím se interpretace zákona o soudních poplatcích dospět k závěru, že v takovém případě není účastník řízení vůbec povinen platit soudní poplatek, jak vyplývá z argumentace stěžovatele. Jeho námítky v kasační stížnosti totiž

dopadají pouze na dalších 8 rozhodnutí, jejichž přezkumu se podanou žalobou domáhal. V dané věci je však nesporné, že stěžovatel soudní poplatek nezaplatil, a to ani na výzvu městského soudu, ale až při podání kasační stížnosti, v níž výslovně uvedl, že platí soudní poplatek za účelem zahájení soudního řízení a že jej hradí z opatrnosti. Tato skutečnost však již nemá žádnou právní relevanci ve vztahu k zastavení řízení městským soudem, protože ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích sice stanoví, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku soud, který je vydal, zruší, ale jen je - li zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve než usnesení nabylo právní moci.

V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 11. 1998 sp. zn. III. ÚS 180/98, podle něhož skutečnost, že soud řízení zastavil proto, že navrhovatel nezaplatil soudní poplatek, nemůže být přičítána k tíži soudu, ani nemůže být chápána jako porušení základních práv a svobod navrhovatele, v důsledku jehož nečinnosti k zastavení řízení došlo, ačkoliv byl k zaplacení soudního poplatku soudem řádně vyzván.

Z důvodů výše uvedených dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu